

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku z 14 marca 2024 r., sygn. II AKa 251/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu

z dnia 25 września 2020 r., sygn. II K 51/17,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest utrwalony pogląd, że wstrzymanie wykonania wyroku na podstawie art. 532 k.p.k., jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 § 2 k.k.w.). Zastosowanie tej instytucji może więc nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienia w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie na podstawie art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

W kasacji wskazano, że powaga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia przemawia za wstrzymaniem wykonania wyroku, gdyż zarządzenie wykonania tego wyroku kary oznaczałoby nieodwracalność skutków kary dla skazanego w następstwie wdrożenia oczywiście niesłusznej kary pozbawienia wolności.

Rozważając te okoliczności, nie można było uznać, że w rachubę może wchodzić nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, co miałoby przemawiać za wstrzymaniem wykonania wyroku mającego walor prawomocności. W szczególności argumentem w tym zakresie nie może być tylko (mniejsza czy większa) dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością przystąpienia do odbycia kary pozbawienia wolności (por. postanowienie SN z 7.03.2022 r., IV KK 475/21). Instytucja z art. 532 k.p.k. zastrzeżona jest dla innych okoliczności, w szczególności takich, których wystąpienie w sposób nieuzasadniony zwielokrotnia dolegliwość wynikającą z konieczności przystąpienia przez skazanego do wykonania bądź częściowego wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności (zob. postanowienie SN z 13.04.2023 r., III KK 109/23). Taki przypadek w analizowanej sprawie nie zachodził.

Nadto na obecnym etapie postępowania nic nie wskazuje również, jakoby wniesiona w imieniu skazanego kasacja miała walor „oczywistej zasadności”, tzn. podniesione w niej zarzuty, w tym również zarzut zaistnienia uchybienia w postaci

bezwzględnej przyczyny odwoławczej przekonywały o trafności i skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia bez potrzeby prowadzenia dalszych rozważań prawnych. Niezależnie bowiem od tego, jak zasadność i skuteczność kasacji ocenia sam jej autor, rozstrzygnięcie w zakresie wniosku nie może pomijać wstępnej analizy materiałów przeprowadzonego postępowania instancyjnego. Ocena sposobu przeprowadzenia postępowania oraz zapatrywań wyrażonych przez orzekające sądy oraz uwzględnienie wywodów zawartych w odpowiedzi prokuratora na kasację (wnioskującego o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej), nie pozwalają – przynajmniej na obecnym etapie procedowania - na wnioskowanie o nieprawidłowości prawomocnego wyroku.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że w tej sprawie nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]